8. Kuk ja kas.

Noor hireke pallus emma käest lubba, esſimest korda ka küllasse minna.

Emma ütles: „Minne ſiis peale, agga wata hästi ette, et monni kurri loom ſulle äkkiliſt otſa ei te.“

Noor hireke lubbas, — läks.

Tuñni pärraſt tulli joostes taggaſi, ütles: „Oh emma, mis immelikko asjo ſain minna ſelle lühhikesse aia ſees nähha! Läkſin ühhe rehhe küni alla, olli üks inneto hirmus loom ſeal wankri reddeli peal, pumane müts peas, terrawad kañnukſed jallas, löi tibadega kokko, töstis nenda waljuste healt, et minna wärriſeſin kui hawalehheke, pannin ſealt jooksma.

Sain teiſe küllalisse aida ette, ſeal olli päwa paistel üks immelik kenna lomoke pitkali maas, nenda waggad ſilmad, nenda pehmed käppad, ni illus ſille sabba; aias eñnaſt taggomiste jalge peale, hakkas esſimeste käppadega omma habbet ſillitſema. Kül minna ollekſin hea melega temma

hölma läinud, mötleſin, lähhen eñne emma käeſt lubba küſſima.“

Wanna hiir ehmatas ni kangeste, et ſilmad kirjuks läkſid, ütles: „Oh, minno kallis poioke, hea et ſa tullid minno nõuu eñne kulama. Kas tead ka, et ſe loom, mis ſinna üsna muido kartſid, ei te meile ilmaſki waewa, et temmal kül walli heal on hüüdma. Se on jo hea küllamehhe kukkekenne.

Agga ſe teine loom, kel need pehmed käppad ollid, miska ta omma habbet ſillitſes, ſe on jo kurja waimo tiggeduſt täis meie waeste lomokeste wasto. Kui ſaab, ſiis nelab. Se on jo pahha kas! Selle eeſt pead ſa eñnaſt hoidma, kui ellawa tulle eeſt.

Keik ſallalikko karda ſa,
kel libbe keel, ja kurri meel.
Kül mõnnel mehhel walli heal,
ja aitab ſiiski armoga.